

LA CAMPANA DE GRACIA.

DOÑARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

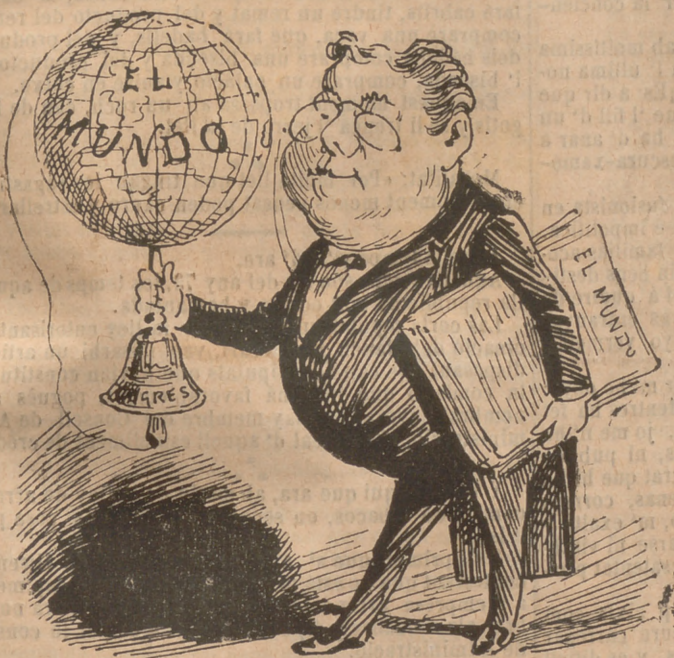
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

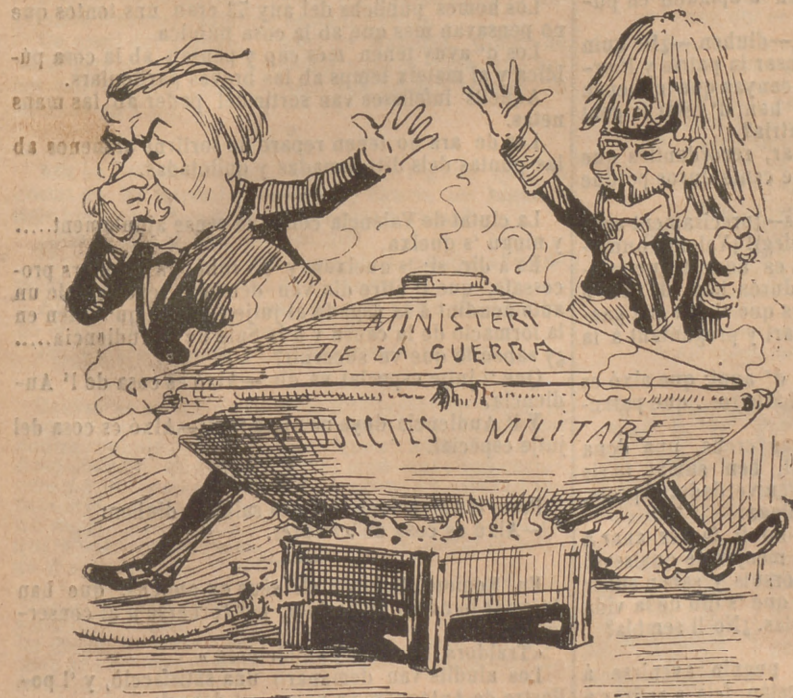
COSAS DEL DIA.

¡Pobre Mon en las sévas mans! ¡No n' hi farà donar pocas de voltas, com n' ha donadas!...

Un que no somia ab altra cosa
—Y qui es aquest tipo?
—A saberho... á Salamanca.

A n' aquests no 'ls agrada lo que 's cou á la Cassola.... Troban que fá n' ou!

EUROPA:—Está vist que no puch sortir de casa sense parayguas. Tot l' any que amenassa mal temps.

CAMÍ DE LA DEMOCRACIA.

DIGAN lo que vulgan hi estém anant xano xano. Fins ara prou han resistit en Sagasta y 'ls seus; pero al últim han prés passatge, y 'l barco 'ls hi porta sense adornarse'n. La mar está sembrada de dau-fins... y sobre tot de tiburóns famélics. Los primers prou fan alguna patxoca; pero son inofensius, com que dintre de la mar salada son una especie de *liberals reformistas*. En quant als segons ja me 'ls miro més temibles: se 'ls contan tres rengles de dents més afiladas las unas que las altras. Son los *conservadors* de la mar.

Però no hi ha que temer. La tripulació va segura dintre del barco y no corra 'l menor perill. Los tiburóns treuen lo cap amensador y obran la boca tant com poden; però han de contentarse ab las sobras de la cuina, y encare bon goig.

Mentres los mariners no 's descuidin, mentres no hi haja algun desesperat que á gratient se tiri al aygua, la travessia será felis y sense accidents desagradables.

Lo barco avansa segur y ab todas las velas caladas. Hi ha núvols al horison; però no de tempestat com algun dia; son núvols de calma. No exhalan l' huracá devastador, sino la brisa benéfica.

Als partits republicans no 'ls cal més que bufar: ab las bufadas republicanas la goleta *Democracia* arribará á port.

No sè si 'l cor m' enganya; però es tant lo que ho desitjo, y sobre tot, es tant lo que 'l poble espanyol ho necessita, que no es licit escatimar sacrifici per lo-grarho.

Tres institucions son las que necessitem: lo jurat, lo servey obligatori y 'l sufragi universal.

Ni demanem més per ara, ni menos poden concedir-nos los homes de la fússió si han de cumplir decorosamente los compromisos contrets.

Per nosaltres es condició de dignitat y base de pau; per ells condició d' existencia y compromís d' honra.

Per uns y altres constitueixen aquests tres elements l' atmosfera vital, la única respirable en los temps moderns, la que exclusivament pot regularisar la vida fins ara raquítica y desequilibrada de la nació sepanyola.

Lo jurat s' imposa com una necessitat absoluta. Per una part lo practican tots los pobles civilisats; per altra part la rahó natural l' imposa.

¿Quin es l' objecte del dret penal? ¿Castigar als que infringeixen la ley unicament pel gust de castigar? No: lo dret es més práctic. Ans que tot se tracta de satisfacer á la conciencia pública, y aixó 's logra millor que de cap més manera erigint á la mateixa conciencia pública en tribunal.

La calificació de un delict, la diversa graduació del mateix y per tant la mesura de sa major ó menor gravetat serán apreciació exclussiva del jurat, es á dir, dels ciutadans, ja que tots los ciutadans tindrán dret á elevarse á la categoria de jutjes.

Desapareix ab lo jurat la justicia histórica ab tots los seus inconvenients; cessa la presió oficial, la por de perdre 'l destino y de posarse malament ab lo ministre ó ab tal ó qual personalitat. La justicia queda més ben garantida, y 'l ciutadà recobra un dels ministeris més augustos de tota societat democrática.

Temem qu' en lo servey militar obligatori tal com s' intenta plantejar, las escepcions arribin á ofegar la regla general, y es qu' en aquest punt tenim fam de igualtat absoluta.

L' honra de defensar á la patria no admet distincions de rics y pobres: tots per un igual li deuen lo seu concurs personal.

La trascendencia de aquesta reforma será inmensa. Bè poden las familias acceptar ab gust la molestia que se 'ls imposa, quan del servey militar obligatori depen que s' aixequi 'l nivell del soldat, que s' armonisin las bonas relacions entre distintas classes socials igualadas temporalment per un mateix uniforme, y sobre tot que desapareguin per sempre més los fermentos de insurreccions militars y de espantosas guerras civils, impossibles fins ara en qualsevol altre país menos Espanya.

Transformat lo soldat máquina de avuy ab lo soldat intelligent del servey militar obligatori, l' exercit será garantia de disciplina; y ja vull veure jo si haurá carlistas capassos de fomentar una insurrecció, quan tingan als seus fills en las filas del exercit.

Lo ciutadà soldat es en tots conceptes un dels puntals més fermes de tota societat democrática.

Un cop proclamat lo Jurat y establert lo servey militar obligatori, s' imposa com una conseqüencia ineludible l' establiment del sufragi universal.

Si 'l ciutadà serveix per jutje y per soldat, ab més rahó encare ha de servir per elector.

La qualitat de jutje li assegura la capacitat electoral, la qualitat de soldat li regoneix lo dret de pendre part en todas las eleccions.

Lo sufragi universal es lo corolari de todas las reformas democráticas. Las lleys serán tant més acatadas, quan sigan fillas legítimas de la majoria dels ciutadans y reformables segons la voluntat de las majorias; y 'ls governs trobarán major respecte en quant s' apoyin més que ab la forsa, ab lo dret y la confiança del major número.

Tot nos induheix á creure avuy que marxém camí de la democracia.

Precisa que 'l govern no 's detinga, ni retrocedeixi. De lo contrari, ¡ay de la nació! Però sobre tot, ¡ay d' ell!

P. K.

LO SERVEY OBLIGATORI.

NGARE després s' extranyarán de que las personas que tenen per perdre estiguin soliviantadas y mirin ab mals ulls las ideas modernas!

¡Ves si aixó del servey militar obligatori no es capás de sublevar la conciencia més pacifical!

—¡Es á dir—exclama la gent d' ordre, ab moltíssima rahó,—es á dir que ja s' ha perdut hasta l' última noció del dret y de la justicia ben entesal ¡Es á dir que aquí tant es en Pere com en Pau, y que 'l fill d' un home que té tres casas y sis hisendas ha d' anar á servir, ni més ni menos que 'l fill d' un escura-xame-nevas!

Verdaderament l' actitud del ministeri fusionista en aquesta qüestió, es inexplicable, absurda é impolitica.

¡Atrevirse á entrar en lo sagrat de las familias acomodadas, visurantlos los fills com si fossin béns destinats al matadero, emportantsels al quartel á quatre de fondo y vestint aquells trossos de las sévas entranyas conservadoras ab unas calsetas de panyo vermell y unas sabatas de cuyro groixut!

Un que paga una bona contribució, ahir m' ho deya:

—Aquest govern no pot durar gayre. Mentres ha fet tractats de comers y ha oprimít al país, jo me n' he rigut, perque ni tinch fábricas ni barcos, ni publico cap diari; però ara que toca lo més sagrat que hi ha al món, qu' es la sanch de las nostras venas, corrent per las venas dels nostres fills, m' irrito, m' exalto y regonech que 'l govern no pot aguantarse ni vintiquatre horas, sinó deixa corre aquest desatentat projecte.

Jo ja ho veig: una costum no 's romp aixis com aixis. Fins ara estavam acostumats á veure carregar lo xopo únicament als joves descamisats, y es difícil arribarse á convence de que d' aquí endavant també haurán de carregar ab ell los *ustias* y 'ls hereus dels que pagan fatxadas.

Hi ha personas que s' atreveixen á aplaudir en públich los projectes de 'n Cassola.

—Fa molt bè aquest ministre,—diuen.—¿De quin sant han d' estar obligats á defensar la patria y l' ordre ab las armas á la má 'ls pela-canyas que no tenen sobre que caure morts, y no hi han d' estar la gent d' ordre, los únichs que gastan patria?

Un hom ja procura ferlos callar, recordantlos que la gent d' ordre paga tres ó quatre cents duros perque en lloch seu serveixi un altre.

—¡Cal—replican los descamisats—¡precisament aquí está lo irritant, lo odiós del privilegi! ¡Valenta humanitat y valent principi de justicia es aquest que estableix que 'l que no té trescents duros haja d' anar á llenyar la sanch y la vida, mentres que 'l que pot gas-tarlos s' está á caseta llegint lo diari y preguntant á la criada com té 'l xacolatal—

Y no hi ha medi de tréurels d' aquí: que aixó es inhumá, qu' es immoral, qu' es bárbaro... que patantim, que patantim.

Un ciutadà honrat, que té dugas creus, una dona beata y tres fills calaveras (lo qual, ben sumat, fa sis creus) mirava la qüestió baix lo seu verdader aspecte, y posava lo que 's diu lo dit á la llaga.

—A la gent del poble—deya—no li fa res anar á servir al rey. Están acostumats á menjar de qualsevol manera, dormen á terra, son forsuts y saben sufrir tota classe de penalitats, y tot lo que 's diu de la vida de quartel, per ells son flors y violas. ¿No li sembla?

—Si senyor: prossegueixi.

—Pues bueno, ¡com vol que puguin avenirse á aquesta vida 'ls nostres fills, qu' están fets á retirar á altra hora, á no aixecar una palla de 'n terra, á manar

á tothom sense obehir á ningú, á menjar bè y á dormir ab tota comoditat en llits de ploma cuberts de mos-quiteras?—

Ja veuen que aixó es clar com l' aygua. La llástima es que 'l ministre de la Guerra no ho sab compendre aixis, y está encaterinat ab lo ditxós servey militar obligatori.

De manera que si 'ls diputats pensan com ell y aproban los plans de 'n Cassola, los conservadors, no hi ha remey, ¡ja hi son!

A la cassola, per supuesto. De lo qual jo me 'n alegraré extraordinariament.

FANTÁSTICH.

LUSIONS dels fusionistas:
«Lo partit liberal, diuen, está obligat á continuar en lo poder, fins que haja fet país; haja cambiat las costums, perfeccionantlas; haja fet Hisenda, haja descubert novas fonts de recursos, organísat l' administració y separat l' administració de la politica.»

Ja t'ela tallada fins lo dia del judici, á tres quarts de quatre de la tarde.

Ni la dona de la llet de que parla la fábula.

Anava ab lo jerro al cap tirant comptes. Del producto de la llet ne comparé ous, posaré llocada y del producto de la virám comparé una cabra; la cabra farà cabrits, tindrè un remat y del producto del remat comparé una vaca, que farà badells, y del producto dels badells comparé una hisenda y del producto de l' hisenda, comparé un palacio y aniré en cotxe.

En aquest moment tropessa ab un roch, cau de bigotis y se li trenca 'l jerro de la llet.

Moralitat: «Per molta llet que tingan los sagastins, en lo moment menos pensat poden caure y estrellarse.»

Aquells temps y 'ls d' are. Aquells temps son los del any 73, los temps de aquella republicota tant odiosa y bescantada.

Las corts republicanas, al votar la ley autorísant la creació del Banch Hipotecari, van posarhi un article disposant que cap dels diputats que havian constituít la comissió que informá favorablement, pogués ser nombrat llavoras ni may membre del Consell de Administració, ni empleat d' aquell establiment de crédito.

Y vels'hi aquí que ara, ab motiu de la ley de arrendament de tabacos, un senador proposa una cosa per l' istil.

Y 'l primer que s' alsa es lo ministre de Hisenda contestant que no está per posar obstacles de cap mena á l' empresa arrendataria y que aquesta podrá nombrar als senadors y diputats que vulgui per lo consell de Administració.

Y ara comparin, y recrehinse. Jo ja estich decidit.

Los homes públichs del any 73 eran uns tontos que no pensavan més que ab la cosa pública.

Los d' avuy tenen més cap y pensan ab la cosa pública y al mateix temps ab las brevas particulars.

Aquells infelissos van sortir del poder ab las mans netas.

Los de ara no tenen reparo de sortirne al menos ab las puntas dels dits fumadas y quilotadas.

La ciutat de Valencia continua sense ajuntament.... y ningú 's queixa.

Es á dir, si: 's queixan y ab rahó 'ls regidors processats, que l' altre dia van demanar reposició de un auto acudint á la vegada al jutje especial qu' enten en la formació de la causa y á la Sala de l' Audiencia.... ¡y saben lo que va succehir?

Que 'l jutje especial va dir:—Aixó es cosa de l' Audiencia.

Y l' Audiencia deya mentres tant:—Aixó es cosa del jutje especial.

Però 'ls valencians son més salats y diuen: —Aixó es cosa de *wimples*.

En Romero Robledo als seus ex-amichs, que han desertat lo camp fusionista, per tornarse'n al conservador:

«Traïdors, buscons y ambiciosos.»

Los aludits van demanarli una satisfacció, y 'l pol-lastre de Antequera va negarse á donarla.

Es natural: ningú dona lo que no té, y un cop fora

del poder, de satisfaccions no n' hi ha de fetas: no coneix més que la rabia, la fel y l' amargura.

¡Pobre Romero Robledo! O millor dit ¡Pobre Jutje de las Aforas!

Ha succehit lo que ningú s' esperava. A causa de la causa entaulada ab motiu de aquell ninot famós de la Societat La Banyà, 'l Jutje de las Aforas crida á declaracions á D. Francisco, y aquest no hi compareix.

Vinga, donchs, segona citació baix 50 pessetas de multa, en cas de incomparecencia.

En Romero Robledo 's queixa en lo Congrès, invocant la immunitat parlamentaria, y 'l ministre li dona tota la rahó.

Tenim, donchs, que un diputat no vè obligat á obehir á la justícia, ni á ajudarla en res ni per res.

Lo diputat fa las lleys; pero pels altres. Sempre es lo sabater lo qui va més mal calsat.

Lo Jutje de las Aforas volia que D. Francisco anés á Gracia, y aixó, francament, es impossible.

Fa ja molt temps qu' en Romero Robledo l' ha perduda tota: la gracia de Déu y la gracia andalusa.

Un nou quadern del meu company C. Gumá. Títol: «20 minuts de broma.»

Contingut: Dos monòlechs representables y llegibles.

Preu: dos ralets y bon profit.

La circumstancia de tractarse de un company de redacció no 'ns permet entrar en lo terreno de las alabansas; pero la veritat nos obliga á consignar que l' obreta ahir va posarse á la venta, y á ca'n Lopez es una professó feta de gent que la demanan.

En l' última reunió dels reformistas lo pollastre de Antequera, preguntava:

—¿Volen dirme qué succehiria, si 'l partit reformista arribés á sortirse de la legalitat?

Y dos dias després encarregava á tots los de la colla que 'l dia de Sant Pasqual Bailon, ben vestits y ben planxats se presentessen á la recepció de palacio.

Lo de sempre, una de calenta y una de freda; pero la veritat siga dita, l' una per massa freda y l' altra per massa calenta no n' entra cap á la boca.

Tot rihent, rihent, lo dia últim d' aquest any, ne farà cinquanta que Lleó XIII se ordená de sacerdot.

Es á dir que, á missa per dia, lo 31 de Desembre de 1887, lo Papa actual haurá dit la friolera de 18,250 missas.

Per celebrar l' aconeteixement, se comensan á fer y 's farán molts regalets al presoner del Vaticá, y se prepara una exposició per ostentar las presentallas fetas al Papa.

Los catòlichs d' influencia se donan trassa pera que la festa siga número hu, y trobo que obran com deuben y que 'l Papa no pot tenir inconvenient en aceptar tota la llana que li envihi lo seu remat espiritual.

Pero sembla qu' en la exhibició, hi lluhirán també objectes de procedencia poch ortodoxa.

Una Biblia, regalo de la reina Victoria, protestant.

Una joya, regalo de l' Emperador de Alemania, protestant.

Dos jerros de Sévres, regalo del President de la República francesa, catòlich bastant duptós.

Un anell del Sultan, Vicari de Mahoma, y algo de valia procedent de la Emperatriu de la Xina, que pot ser sab qui era Confucí; pero que no sab com se diu «Jesus» en xino.

Ara bè, estimat lector, te sembla regular que, al costat de las ofrendas catòlicas, figurin los regalets dels heretjes y dels qui ni á heretjes arriban?

¿Qué hi diu lo Correo Catalán?

¿Está bè aixó d' escómicar ab la má dreita y admetre regalos de valor ab la esquerra?

Alló de: «á caball donat no l' hi miris lo dentat», no era més que un refrán.

Pot ser ara passaré á la categoria de Dogma.

CARTAS DE FORA.—Los vehins de Sarreal no saben ni comprenen al rector lo que li passa. Está tant cremat contra 'l poble que 'l manté, que l' altre dia va dir desde la trona que tots los joves eran uns llops carnívers y que las noyas no tenian vergonya y estavan rotas corrompudas.—Si tant mal li va en aquell poble, té un medi molt senzill, lo que emplean tots aquells á qui 'l negoci no 'ls marxa prou bè: que plegui la botiga y 's retiri.

Los carca-catòlichs de Torelló se disposan á celebrar la próxima Pasqua ab una funció teatral, representant lo drama de 'n Soler Sota terra; pero suprimint las donas. L' eterna mania dels neos: particularment tant que se las estiman, y públicament tants escarafalls. ¡Hipócritas!

L' arcalde de Terrassola ha publicat un bando contra 'ls vehins que cometen lo delicté de seure's á

las aceras de las casas en que no habitan. Als tals los amenassa ab lo Códich penal (que no sé que s' ocupi de semblant cosa) y en posarlos á la disposició del Jutje instructor del partit (que altre feyna té). A duas donas que hi seyan, va posarlas presas empleant paraulas grosseras que desdiuhen de tota autoritat y de tota persona ben educada. Aquesta manera de procedir es lo que hauria de posar en coneixement del Jutje... Lo demés no hi ha per qué.

¡ARSENI!

Ara si que, segons sembla, pot dir:—¡Bona nit, viola!

Lo seu protegit Cassola se l' ha rifat... hasta allí.

Deixi 'l casco que 'l molesta y 'l mando que l' encaparra, y cantí, ab una guitarra:

—¡Aprended, flores, de mí!...

¡Quins cambis, Déu meu, quins cambis!

¡Un home del seu calibre, qual renom encare vibra com lo d' un geni immortal, véure de cop á las plantas d' un general sense historia, ni títols brillants, ni gloria... un bordegás, un xavall!...

Ahir tot era l' Arseni: sobre tot mimarli 'l sabre; que no 's bellugues ni un abre sense 'l seu consentiment.

L' Arseni iniciava ideas, l' Arseni anava y venia, l' Arseni dava y prenia, sense trabas, librement.

Mentres l' héroe de Sagunto estés content, no importava si la nació s' exclamava ni si 's feyan disbarats.

La seva rialleta olimpica y 'l seu tó d' omnipotencia li donavan l' apariencia de las grans divinitats.

Avuy s' ha girat la truya: ja casi ningú l' escolta, no li veuhen gens de solta, ni 'l troban gayre guapet.

No li diuhen sabi y héroe, ni ¡Jesus! quan estornuda, y si un ministre 'l saluda es d' un modo serio y fret.

¡Y donchs, general del casco, qué ha passat? ¡per qué rediable ha acceptat l' incomparable miquelet que vosté sab?

¡Per qué ab tan rara frescura permet que un mortal ab botas li vingui á fer babarotas y li posi 'l peu al cap?

¡Ay, duch del ánima mèva! Reculli aquesta carbassa y aguanti lo que li passa, porque tot li está molt bè.

Si un s' enfila y puja, sense contar bé 'ls seus passos, y després se 'n va de nassos, ja se sab... ¡qué s' hi ha de fé!

Una joya de quincalla de moment sembla bonica; pero aviat, de mica en mica, va perdent la brillantó.

En igual cas vosté 's troba: al principi 'ns enlluernava; ara 'l daurat se li acaba y 's veu qu' es tot de llautó.

Lo seu immens talentarro se torna petit tot d' una; s' atribueix á la fortuna lo que vosté ha realisat.

Y hasta 'ls seus amichs se 'l miran ab notoria impertinencia, veient que ha perdut l' influencia y que 'l seu papé ha baixat.

¡Pobre general! Calculi que en aquest món tot s' acaba, tota la gloria s' esbrava y tot lo més gran té fi.

Per lo tan, á lo hecho, pecho: procuri no incomodarse y canti, per consolarse:

—¡Aprended, flores, de mí!...

C. GUMÁ.

candidate molt galan ab las femellas, aspira á alcansar l' acta de diputat; pero 's queda ab las ganas.

—¿Qué has perdut de molt? li pregunta un seu amich.

—De tretze vots. Ja veus, una friolera.

—Bah, noy, á tu sempre t' perderá lo mateix.

—¿Qué?

—L' punt de las donas.

Ab motiu de la creació de las novas administracions subalternas s' ofereixen cinch mil destinos de Hisenda per provehir.

De segur que hi ha fusionista que 's faria cinch mil trossos per agafarlos tots á la vegada.

En Sagasta may s' hi havia vist, y de aquesta feta crech que 'l tupé li creixerá al menos un través de dit.

Per una de las avingudas de Aranjuez passa una victoria (precissament una victoria.) Una senyora guia 'ls caballs... y al seu costat repatallat y satisfet hi va D. Práxedes. La senyora que fa de cotxero es la reyna regent en persona.

Darrera de la victoria una carretella, guiada per la infanta Isabel y á dintre, 'l resto del ministeri.

Aixó al dia següent de haver sigut aprobat lo Jurat, es molt significatiu.

Després del passeig l' esmorsar.

Y acabat l' esmorsar als ministres se 'ls concedi la distinció no vista may fins ara de deixarlos fumar al costat de la reyna y las infantas.

A fora com a fora.

Lo més estrany de tot aixó es que havent sigut en Sagasta qui se ha passejat en victoria, en Cánovas es qui 's mareja.

Y que havent fumat los ministres fusionistas davant de la soberana, los conservadors escupen al darrera.

Lo marqués de Marianao s' ha tornat á fer conservador.

Lo partit conservador va posantse molt lleig.

Versos de un himne que cantavan los pelegrins de Monserrat, deguts al númen de un tal D. Miquel Civil.

«La victoria ha vingut, la gran batalla presentada per liberal canalla.»

Aquest vers té 'l péu desllorigat. Será necessari que 'l portin á ca'n Clausolles, á veure si es possible ferli un aparato.

Un altre, cusí germá d' aquest:

«A ell se deu que la bordisenca ortiga separada ne quedí de l' espiga.»

Los carlins sempre son los mateixos. Quan se tiran al camp destruheixen y creman las estaciones; y en lo camp de la literatura fan també desgracias y estragos.

Sr. D. Miquel Civil haig de dirli ab tó patétich: que aixó es un miquel poétich pero un miquel in-civil.

Reinés es un poble del partit de Solsona, qu' en las últimas eleccions acaba d' elegir regidors á quatre coixos ab la particularitat de ser també coix lo candidat que presentavan las oposicions.

Ja saben á Reinés de quin péu coixejan. Sent coixos tots los regidors no es fácil que fugin ab los fondos municipals.

¿No 'ls sembla?

Tema per una balada:

De un quartel de Sant Sebastián, surt un regiment precedit de la banda que toca un pás doble. Los soldats marxan airoso y marcial... Uno... dos... tres... cuatro...

Ayrosos y marcial tots ells, menos un que té febre. Avants de sortir s' ha queixat; pero no l' han volgut atendre. Uno... dos... tres... cuatro...

No l' han volgut atendre y ha de formar y ha de marxar: lo cap li bull, las camas li fan figa... Uno... dos... tres... cuatro...

Las camas li fan figa, cau sobre un pedris y 'l pobret expira, anantse'n al altre barri al compás del pás doble de la banda... Uno... dos... tres... cuatro...

Aixó que 'ls conto en forma més ó menos poética, acaba de passar realment y en prosa.

Ab lo servey militar obligatori, será precis que s' estableixin las consideracions humanitarias obligatorias degudas á tots los fills de mare.

La Epoca, al commemorar lo cumpleany del rey D. Francisco de Asis li desitja «las satisfaccions que rodejan al qu' entre propis y estranys gosa l' alta consideració deguda á sas virtuts.»

Y diu El Liberal.

«Virtuts que som los primers en reconeixen.

»Deplorém tant sols, com La Epoca deplorará també qu' en dinou anys no hajan pogut admirarlas de prop, ni la seva esposa, ni 'ls seus fills.»

¡Aixó es una salva!

Pero una salva de canó carregat ab bomba.

—¡Donal mira que 'l noy plora.
—Ja hi vaig. Déu està anguniós. Ara 'l rentaré y mudaré.

Y dit y fet. La pobra mare agafa 'l xicotet, que està fet un xop de habas, llet, y altres líquits, y comensa a rentarlo, mentres la criatura crida, que 'l senten desde 'l campanar de la catedral.

De prompte ressona una canonada, y un altra... y un altra...

—Y ara, ¿qu' es aixó?
—Rés, que avuy lo rey ha complert un any, y Monjuich tira per celebrarlo.

—¡Un any! ¡Angelet! Poch déu saber que per ell se mogui tanta fressa. Pot ser ara com ara també 'l netejan y la frescor de l' aigua 'l fá cridar com á aquest trosset del meu cor.

—Es possible que en aixó siguin iguals; pero en altres punts hi ha diferencia.

—¿Qué vols dir?
—Que 'l nostre Perico no t'è més que 'ls nostres peons, y l' altre, ab un any no més, porta guanyats set milions de pessetas.

Un forner ha prés de mosso á un negre.
'L qual, de dias, un cop acabada la feyna, sol colcarse á la porta del forn embossat ab la tradicional flassada.

Y quan al amo del forn li diuhen:
—Ay, ay, Anton, que teniu un fadri negre?
Lo forner respon:
—Si: es l' encarregat del pá moreno.

Un quento de sagristia.
Un predicador que feya una novena venia anunciant que l' últim dia faria un miracle á la vista de tothom.
Y com cada dia repetia lo mateix, succehi que l' últim dia de la novena, s' ompli la iglesia de gom á gom.
L' home acabá 'l sermó, y al anar á balxar de la trona, senti la véu de un músich, que desde 'l cor va preguntarli:

—Mossen Fulano ¿y 'l miracle?
Lo capellá va respondre:
—Ja li fet. Y á la vista de tothom está.
—¿Vosté ha fet un miracle?
—Si, senyor, per primera vegada á 'la vida, hi lo grat que 'ls músichs á l' hora del sermó 's quedessin á l' iglesia.

Una maniática consulta al metje.
—Ay Sr. Doctor, no sé lo que tinch.
—¿Y aixó?
—No puch dormir.
—Escolti, y si cada vespre al anarse'n al llit prengué una tasseta de tilal
—Precisament, cada vespre la prenych.
—¿Y si no la prengué?...

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ra-me-lo.
2. ANAGRAMA.—Sot-Tos.
3. CONVERSA.—Angel-Pastor.
4. ROMBO.—

M
M A S
M A R I A
M A R C E L A
S I E N A
A L A
A

4. GEROGLÍFICH.—Per Igualadins, Igualada.
Han endevinat totas las solucions: Un Sarralench, y Patufas; 4 Boringo Fuster, J. Montes, y Manelet del Passeig de Sant Joan; 3 Pep Xato; 2 Arnau, Ribot y companyia y 1 no més Pep Oller y Basumba.

XARADA.

—Al veure sa prima, hermosa Leonor,
no sé lo que passa dintre del meu cor.
—¿Tant m' estima, Paco?
—Li juro, y si vol anirém á Hu-prima.

—¿Qué n' es de mussoll!
—¡Escóltim, hermosa.
—Fugi que 'm fa por.
—¡Ay! si ab mí 's casava, corrents aniriam á Tot, y allí sempre, felissos viuriam.
—Tot aixó es inútil.

—¿No 'm vol escoltar?
Vestida de tres invers podria anar.
—Si ab vosté 'm casava, sempre renyiriam.
—Donchs ja que així, ingrata, ma esperansa hu-dos vaig á suicidarme.

—¿Qué ha de fer talós!
J. STARAMSA.

MUDANSA.

Lo Total Jaume Ribot
va visitar á la tia
y li digué que tenia
una enfermetat al tot.
SALDONI DE VALLCARCA.

CONVERSA.

—Ramonet ¿vols ser padri?
—A qui vols que ho siga, Anton...
—¿Qu' ets gamarús, voto al món!
Ves ara diheuli á qui ha de apadriná. A un noyet del...
—Acaba: ¿de qui es?
—Búscaho, si haguesses atés,
ho havem dit no fa un ratet.
POBLET DE L' ESPLUGA.

TRENCA-CLOSCAS.

LA SIRENA DE L' ABAT.

Formar ab aquestas paraulas lo titol de un drama catalá.

ROMÁ ESPINAT.

GEROGLÍFICH.

::
+
+++
++
ADI

F. CABRÉ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Montes, Nas de Rector, Arnau, Ribot y C., Manelet del Passeig de Sant Joan, Domingo Fusté, Paca la Barba, A. G. Foraster, Un Badaloni, N. G. Tafulet, Un del Masnou, Peret de l' Isla, Manel Mas y S., Garin Ganga, M. Pons, Un Rata, Un Xerraire, Chenemod Gayta, Estobet del Carril, Nas de Bisbe, J. Masó, Candor Salamé y A. Manco F.: Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Sarralench, J. Mazzantini, Sildoni de Vallcarca, Roma Espinat, Placido, Barret Pim Pom, Leuzim Anidem, A. Palleja, Pepet de Calaf, A. Trinidad, A. Sombras, y Pepet d' Esplugas: Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá A. Rubert: No va prou bé.—J. Molas: Es molt llarch y ademés desde 'l principi se preveu lo desenllas y cregui qu' es llas-tima perque té trossos ben escrits.—Kms.: Tinga la bondad d' esperar-se: tenim molts originals y poch puesto.—C. de Barril: La forma dels versos es molt incorrecta.—Nas de Canonge: No hem rebut lo periódich.—J. Got Anguera: Com tampoch hem rebut la comedia.—J. Ayné Robell: La poesia es llarga y algo difusa: podria arreglarse.—Norma R.: Mirarém de complaure'l, arreglant l' article.—Just Aleix: Esta molt bé.—Follet: Lo de aquesta senmana 'ns serveix y ho veurá publicat en sa major part.—Aguieta: Va molt bé, sobre tot lo xascarrillo.—Sir Byron: En lo sonet hi ha alguns versos coixos y ademés la idea no t'è res de particular.—Pep Pintó: L' article no fila.—Sabateret del Poble Sec: Lo sonet está bé.

OBRA NOVA

20

MINUTS DE BROMA

PER

C. Gumá

Forma un elegant tomet de 32 páginas, imprés ab molt esmero sobre paper satinat.

Preu 2 rals.

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls correspon-sals de LA CAMPANA y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

PANORAMAS CARCUNDAS.

Lo Bram de la Patria, ab la ditxosa sortida á Montserrat, no toca de péus á terra.

Després de haverse acreditat com á rey de las húngaras, treballa per acreditarse com á rey de las xilenas.